

[Lone Dybkjær]

ligvis også, for hvis man ikke gør det her, skyder man alt væk, som har noget som helst med lidt grundigt udviklings- og forsøgsarbejde at gøre. Det er jeg i hvert fald ikke tilhænger af personligt.

Derfor kan det godt være, vi allerede nu måske kan begynde i udvalgssammenhæng at arbejde med nogle af tingene, sådan at vi mentalt forbereder os på, hvad det er for ændringer, der skal til, men jeg er altså imod, at man hele tiden griber ind, fordi man står lidt magtesløs over for et problem. Jeg tror nemlig, at det, at man står magtesløs over for arbejdsløshedsproblemet – og det gør vi jo i en vis forstand – ikke løses ved, at vi tager en hel masse sådan mere eller mindre hurtige tiltag. Det er den principielle holdning.

Jeg synes selvfølgelig, at arbejdsløshed er vores voldsomste problem, og derfor skal vi gøre noget, men jeg må sige til fru Lilli Gyldenkilde, efter at jeg naturligvis har gjort mig den ulejlighed at læse forslaget, at jeg ikke synes, det er hundrede procent velbegrunderet, at det kun skal rette sig mod kvinder. Jeg er godt klar over, at forholdet med hensyn til arbejdsløsheden er 60 til 40 eller noget i den stil. Det er ikke, fordi jeg netop varmt skal tale mændenes sag i denne sammenhæng, men jeg synes end ikke, fru Lilli Gyldenkilde voldsomt argumenterer for, at det netop skal være et kvindeforslag. Jeg mener, det er et alment forslag. Spørgsmålet er, om vi i virkeligheden ikke står os ved også at sige, at det er et alment forslag over for de mennesker, som faktisk ikke har fået så mange tilbud, som nogle af os andre har fået her i livet, og at det er dér, vi skal sætte ind.

Jeg synes, vi kan tage fat på diskussionen i udvalget, men det er vigtigt, at vi nu får nogle af de rapporter frem. Kan man på nogen måde fremskynde, eller kan man på nogen måde drage nogle ting frem allerede nu, som vi kan begynde at arbejde med, er det jo fint. Men ellers synes jeg, vi er nødt til at afvente.

Når det er sagt, er vi godt klar over, at der er en række ting, der ikke fungerer, som de skal, at der er en række ting, der skal ændres. Spørgsmålet er blot, om vi ikke skal have lidt bedre grundlag at ændre på.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Der er da i hvert fald ting i Folketinget, som man kan blive enige om, når man taler om ar-

bejdsløshed, og det er, at der er alt for mange, der er arbejdsløse, og at det er et meget stort problem.

Når man så skal til at diskutere, hvordan man får løst det, er vi også alle sammen enige om, at der skal gøres noget. Vi kommer med forskellige forslag, og alle indrømmer mere eller mindre, at det næsten er håbløst.

Jeg tror, at vi måske trænger til at se lidt mere grundlæggende på også de forskellige aldersgrupper. Nu drejer dette forslag sig om kvinder. Selvfølgelig er der mange kvinder, der er uden arbejde, men der er også mange kvinder, der er i meget forskellige situationer. En anden ordfører nævnte også noget med alder. Det er ikke alle lidt ældre kvinder, der bryder sig om at komme på skolebænken igen. Der er andre kvinder, der gerne vil det. Som det også er sagt, tror jeg også, at der er mange, der, når de når en vis alder, gerne vil have et stykke regulært arbejde.

Der er også mange, der gerne vil have nedsat arbejdstid, fordi man med alderen måske synes, at man ikke kan holde ud til så meget. Man kan da godt have fuldtids udejob, men så betyder det, at éns fritid og det liv, man skal leve, måske bliver af en meget dårligere kvalitet, fordi man har brugt al sin energi på at holde ud på en arbejdsplads.

Jeg tror, vi trænger til at se problemet i meget større sammenhæng. Det gælder både mænd og kvinder. Jeg er også glad for, at problemet også er rejst om mændene.

Jeg tror også, at det er meget vigtigt, når vi tager nogle tiltag og prøver på at sætte noget i gang, at vi også prøver på at se, hvad der kom ud af det.

Det, som vi så har fundet ud af, når noget fungerer dårligt, når man har smidt en masse penge ud, som man måske ingenting har fået for, er, at så må man lære af det, men man må også lære af det, der viste sig at være godt, hvor det har givet nogle nye muligheder på arbejdsmarkedet.

Jeg tror, at så længe vi fastholder, at vi alle sammen, både mænd og kvinder, skal have fuldtidsjob hele livet igennem, bliver det nok en umulig opgave. Men der er perioder i éns liv, hvor man måske, og det gælder både mænd og kvinder, gerne vil have nedsat arbejdstid og nogle muligheder, f.eks. mens børnene er små, eller hvor man hjemme bliver optaget af nogle